

nisteren saaledes er falden paa, thi hvorledes tror den høitærede Førsteminister, at noget Menneſte vil følge ham paa den Bei, saaledes at begynde at anlægge Fæstningsværker i Stumper og Stykker, før man kender hele Planen og har de Penge, som skulle bruges dertil? Det vilde være det Samme som at opføre Bygninger paa en Landeieendom eller til en Fabrik saaledes, at man begyndte med Bibygningerne, f. Ex. med Høstestalden eller Faarestalden osv., uden at tænke paa, hvorledes man skulde gaa videre. Nei, en Befæstningsplan maa være et helstøbt Arbejde, maa ligge for som et Hele med Ide dertil bevilgede Penge, thi ellers kommer man ingen Bei. Og hvad er det saa for en Maade, hoorpaa den ærede Finantsminister søger at realisere denne Sag? Man kan her sige: Parturivunt montes: Bjergene skulde søde, og hvad sødte de? En lille, latterlig Mus! Er det Andet end en lille, latterlig Mus at ville styrke Forterne udenfor Kjøbenhavn, Forter, som ikke ere brugelige til Noget, vel at mærke i Krig. Det foreskommer mig at være en stor Taabelighed at ville istandsætte og armere disse Forter, som ligge derude til stor Gene for os, idet Kjøbenhavn derved kan siges at være en Fæstning, medens den i Virkeligheden er alt Andet. Naar man dernæst ser den naive Motivering, som Ledſager Begjæringen om en Bevilling til disse Forter, er den saaledes, at man næsten ikke veed, om man skal le eller græde derover. Var det Ministeriets Mening at faae denne Bevilling, maatte Forlangendet derom dog motiveres anderledes end ved at sige, at den skal benyttes til, at disse Forter kunne blive bedre i Stand til at yde Bidrag til Kjøbenhavns Forsvar, ret som om der var noget-somhelst andet Forsvar omkring Kjøbenhavn end netop disse elendige Forter. Med andre Ord: Der skal paa en Maade bevilges Penge til Forter, som slet ikke eksistere. Nei, jeg tror virkelig ikke, at det høitærede Ministerium selv har troet, at det vilde faae den Bevilling, og jeg er overbevist om, at Ministeriet heller ikke vil faae den. Det var nu den ene Sag: Forsvarssagen, og jeg tror tilstrækkelig at have viist, at Ministeriet hverken kan faae Helheder eller Brudstykker gennemførte paa det Omraade. Det vil endvidere ganske vist gaa Ministeriet paa samme Maade med enhver anden Sag af større Betydning: den vil falde her; det maa betragtes som givet. Det vil altsaa ses, at Ministeriet ikke har Midler til at føre nogen Sag igjennem, idet det slet ingen Bei kan komme. Ministeriet er bundet og bafset paa alle Punkter, og det gjorde derfor endog et næsten komisk Indtryk paa mig, da det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein) igaar sagde, at man her stredes om Magten, thi hvad Magt og Myndighed ligger der vel i Ministeriets Haand? Det er næsten Troni at tale om Ministeriets Magt, thi det er

saa magtesløst som Noget. Jeg forstaaer, at det er en Seloplage at være Minister paa den Maade, og man maa beundre den høitagtede Conseilspræsident, for at han saa haardnakket fastholder sine Principer, at han paa den Maade offerer sig for sin Ide, at han bliver staaende, indtil Døret, indtil Alt er opgivet; man maa virkelig beundre en saadan Udholdenhed, der, som man siger, virkelig er en bedre Sag værdig. Naar jeg siger, at Ministeriet ingen Udvei har og ingen Bei kan komme, ser jeg bort fra saadanne Muligheder, som man hist og her hører Tale om. Der er Ingen, som vil det, Ingen, som kan det, Ingen, som har Sind dertil, og selv om Tanken derom skulde spire i en eller anden mindre vel konstrueret Hjærne, vil den dog ikke komme udenfor denne Hjærne, neppe i Tale end sige i Handling; derom kan man være overbevist. Jeg ser bort fra provisoriske Finantslove, som kun ere et maskeret Statskup, hvilket Ingen vil anvende. I saa Henseende er der jo for Næsten slet noget ganske Betegnende, idet den yderste Lovfreds her i Kjøbenhavn har vraget den provisoriske Finantslov paa Valgtribunen; det maa vi ikke glemme. Men disse Muligheder regner jeg altsaa slet ikke; de eksistere ikke for mig. Intet Ministerium kan komme igjennem uden paa Lovlig Vis og paa forfatningsmæssig Maade, men vi kunne virkelig ikke saaledes vedblive at staa stille, blot fordi den ærede Conſeilspræsident og hans Ministre have den Tro, at det er rigtigt at blive staaende; de Herrer maa jo gaa ud fra, at det er bedst for os, at vi ikke komme videre frem paa nogen Bei. Jeg er ingelunde nogen Ven af altsor store Fremskridt, og jeg tror heller ikke, at der egentlig talt i denne Sal findes overveidende Lyft til at gjøre umotiverede Fremskridt eller Fremskridt, som ikke hele Nationen og navnlig Landsthinget i og for sig billiger. Det undrede mig derfor i Grunden meget igaar at høre det ærede Medlem for Præsø Amts 1ste Valgfreds (Scavenius) tale om, at Radikalismen var i Stigen ogsaa i denne Sal. Jeg tror det ikke; jeg kjenner i alt Fald ikke en Gneſte i denne Sal, som nogenſinde har vedkjendt sig at være Socialdemokrat eller Republikaner. (Stemmer: Jo, Jo!) Ja, det er sandt, der er dog En i denne Sal, som har erklæret, at han var Republikaner, men han staaer nu paa høire Side og har helt omvendt sig. I Sydſland, Frankrig og England ere Socialdemokraterne repræsenterede i Thingene; endog i det aristokratiske England, hvor det er saa overordentlig vanskeligt at komme ind i Underhuset, har en Socialdemokrat trængt sig ind i den lovgivende Forsamling. Jeg vil ikke tale om det preussiske Parlament, som dog virkelig ogsaa er ret anstændig forsynet med Hensyn til Konservatisme; der er der imidlertid Socialdemokrater blandt Medlemmerne, dygtige Folk, men saadanne, som ville gaa langt videre, end vi i denne Sal nogenſinde